

Kedves Olvasóink!

Sokfelől indulhatunk, ha a bizalomról akarunk gondolkodni: a lélek-tan, az emberi viszonyok, akár az Istenkapcsolat irányából. A bizalom mindenképp legalapvetőbb emberi tulajdonságaink egyike. Világra jöttünk után rögtön elfoglalja központi helyét, hiszen a csecsemő képtelen magáról gondoskodni. Nem tehet mást, mint bízni abban, hogy anyja, apja reagál majd a világba küldött jelzéseire, melyek leginkább hiányait tükrözik: éhes, szomjas, fáj valamije, fél, nem akar egyedül maradni. A hiányok pedig természetüknél fogva arra várnak, hogy betöltse őket egy szeretett személy. Bízni a másokban annyit tesz, mint nyitottnak lenni rá, teret engedni neki magunkban. Ezt a gyerekek nagyon jól tudják működtetni. Talán azért, mert kicsinységük miatt kiszolgáltatottak így nincs más választásuk. Gyakran halljuk: „*rászolgált a bizalmamra*”, vagy ellenkezőleg: „*eljátszotta a bizalmamat*”. De mondhatjuk-e, hogy a bizalom olyan, amit feltétlenül ki kell érdemelni, vagy amit csak úgy véglegeesen elveszíthetünk? Ha ismét a gyerekekre nézünk – sokunknak van személyesen is ilyen emléke – látjuk, hogy újra és újra rábizzák magukat

akár a velük rosszul bánó szülőre is. Ragaszkodnak hozzá, mert valami arra sarkallja őket, hogy bízni érdemes abban, aki az övék, akihez tartoznak. Nem hinném, hogy létezik olyan ember, akiből teljesen elkopott volna a bizalom. Emberi mivoltunk alapja az, hogy bízni akarunk: magunkban, egymásban, a teremtő Istenben. Nehéz összefüggések ezek, de azt mind bizonyosan érezzük, hogy egyik nincs a másik nélkül. Magunkban bízni alapvető, egymásban éltető és szárnyakat adó, akár csak Istenben, ami már egy másik dimenzióba vezet. Ez az a lépcsőfok, amelyre talán soha nem tudunk teljesen fellépni földi életünkben, mert az áteredő bűn következtében alapjainban sérült a bizalmunk. Maga a bűnbeesés is az Istennel szembeni bizalmatlanságból fakadt. Azonban minden pillanatban kérhetjük az Úrtól, hogy sérült bizalmunkat gyógyítsa, tegye azt mind teljesebbé. Erre kivétel nélkül mindannyian rászorulunk. Viszont azt is tudnunk kell, hogy Isten bizalma bennünk mindig teljes és megingathatatlan, s egyszer betölti majd minden hiányunkat, ürességünket.

Seidel Nóra

Augusztusi imaszándékunk

Taníts meg bennünket szívből örülni, Urunk!

Zengjetelek dicséretet, egek, és ujjongj, te föld! Hegyek, döljjetek örömtökben! Mert az Úr megvigasztalja népét, és megkönyörül szegényein. Így panaszkodott Sion: „Elhagyott az Úr! Megfeledkezett rólam!” De megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S még ha az megfeledkeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad. (Iz 49,13-15)

Egy hajnyíró története

A szeretet találékony! Ezt tanultuk levelezőtársunk példájából és az elkobzott hajvágó esetéből. Hogyan is lesz a veszteségből jócselekedet? Szeretnénk megosztani egy példamutató történetet:

Zsolt hajnyírója nem felelt meg a szabályoknak, egy zárkaellenőrzés során elvették, letétbe helyezték. Másikat nem tudott venni, pótolhatatlan veszteség. Ám de mi jutott eszébe!

-Most végre én is tudok jótékonykodni! Szeretném, ha odaajándékoznátok egy hajléktalanak, vagy egy nappali melegedőnek! Én igazán tudom, hogy ott

nagy szükség van rá! – írta meg a következő levelében. Így indult a hajvágó kalandos útja!

Először is csomagküldési engedélyt kellett kérni. Sokáig tartott, míg megérkezett. Végre postázták a csomagot a Mécses váci címére a jeligénkkel (a postaköltséget az ajándékozó állta!). Vácott a Mécses vezetője vette át a csomagot, de a találkozóknak nehezen jött össze. Több hónap is eltelt az ötlet felmerülésétől mire hozzánk került a csomag. De vajon hogyan találjuk meg, ki örül neki a legjobban? Mécses társunk segítségét kértük, aki szociális munkásként hajléktalanokkal

foglalkozik. Így került Nórához az ajándék, hogy találja meg ő a legjobb helyet neki. A hajnyíró útja végül egy lakókocsiban ért véget, ahol a rokkantnyugdíjából és alkalmi munkákból tengődő Lacinak vált segítségére és szerzett örömet.

A hajnyíró öt városon és sok kézen átment féléves útja során Zsolttól a börtönből Lacihoz a lakókocsiba. Míg elvitte egy fogvatartott kedvességét egy hajléktalanhoz a történetét megismerve sokan leckét kaptunk szeretetből! Köszönjük a szép példát!

Kati

Rejtvénysarok

L	T	E	K	N	I	M	J	Á	T
Ó	N	O	K	N	Á	Y	T	A	E
T	S	T	F	M	E	D	M	E	K
Z	V	N	Ö	E	A	O	I	L	N
S	J	I	L	N	L	T	K	L	Ü
O	Ö	M	D	N	E	A	É	E	R
N	J	A	Ö	Y	G	R	P	N	E
O	J	N	N	B	Y	A	P	Ü	Y
G	Ö	G	É	E	E	K	E	N	N
L	N	I	U	N	N	A	N	K	E
M	D	S	Á	S	C	O	B	A	K

A Mi atyánk imádságból 13 legalább ötbetűs szót rejtettünk el a táblázatban vízszintesen és függőlegesen. Keresd meg őket balról jobbra, jobbról balra, lentől fel vagy fentről lefelé olvasva! Ha kihúzod a szavakat, a megmaradt betűket összeolvasva kapod a Biblia könyvét, melyből szeretettel ajánljuk a 10. fejezet 1-16 versét!

Nem Isten üzte ki az embert a paradicsomból, hanem az ember üzte ki a maga világából Istent: hitetlenségével, elfordulásával, engedetlenségével, bizalmatlanságával. A világnak megvolt a reális esélye arra, hogy Ádám és Éva – az első emberpár – és az emberiség Isten, a Szeretet mellett döntsön. Az emberiség története úgy is folytatódhatott volna, hogy ők „igen”-t mondanak Rá, és harmóniában élhettek volna Vele és egymással is.

Az a szép, hogy a Szentírás minden lapja arról szól, hogy Isten újból és újból hív, szeretné magához édesgetni az emberiséget, mindannyiunkat személyesen és egyenként szeretne újból magához ölelni. Nekünk dönteni kell, hogy a felénk nyújtott kezét elfogadjuk vagy eltaszítjuk-e, döntéseinken múlik a világ sorsa. Az a szép, hogy Isten számára nincs végérvényesen zsákutcába sodródott élet. A meccs, míg élünk, nincs lefűjva.

Számomra Isten jókedvű, kreatív, tevékeny mennyei Atya, aki állandóan azon töri a fejét, hogy a kis mikrovilágunk és nagy makrokörnyezetünk kisebb-nagyobb gondjait megoldja. Nekem egyetlen dolgom van: alázattal, éber tekintettel néztem Isten akaratát, és vegyem észre, mit kér tőlem. Jézus mondja: „Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom.” (Jn 5,17) Isten a teremtést tovább folytatja és fenntartja a világot. Ha az ide-

ális állapotot szeretnénk elérni, biztosan mondhatjuk, hogy az emberiség még nem ért célba. Isten országának eljöveteleért imádkozunk minden nap az Úr imájában, a Miatyánkban. Hiszem, hogy a mainál sokkal szebbé lehet a világunkat tenni, még sok probléma, szenvedés

van, amelyet meg kell szüntetni, hatalmas kapuk előtt állunk, merünk kellene döngöztünk, feltárunk azokat. Isten nem alszik, Verejtékes munkával vezet bennünket lépésről lépésre előre a kibontakozás útján. Persze szabad akaratunkból kifolyólag lehetőségünk van dönteni akár

egyedileg, akár közösségek a gyűlölet, a harag mellett. Az lenne jó, ha megállnánk, és Istenre figyelve a szeretet mellett döntünk. Isten dolgozik: mindannyiunkban külön-külön és az emberiség nagycsaládjában is. Hagyjuk, hogy vezessen bennünket.

(Forrás: Bójte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013. - Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Miért lehet a börtönben hálát adni?

A hálaadó imáról úgy vélem, leginkább az életért, testi és lelki, szellemi egészségért, valamint a szabadságért kell az embernek hálát adnia, s örvendezni azokért. Ha egészségünk romlott, vagy szabadságunk nem teljeskörű, úgy a megmaradt egészségünkért, szabadságunkért érdemes hálát adni. Azaz, ha fáj a jobb lábam és a fejem, de a bal nem, és a gyomor se fáj, így azért kell hálásnak lennem, akár a sorsnak, akár Istennek, akár más embereknek, vagy önmagamnak.

Mint Nick Vujicic, akinek se keze, se lába, de hálás az éle-

tért, a családjáért s valószínűleg az egyéb épen lévő testrészeiért, szerveiért, mint ép máj, gyomor, ízlelés, látás, hallás, stb... Vagy ha Helen Kellerhez viszonyítjuk egészségi állapotunkat, rájöhettünk, hogy nem is olyan nagy baj, ha ma épp fáj a fejem. (Helen Keller egész életében süket volt és vak is.)

A szabadság részleges elvesztése esetén is hálás lehet az a rab, aki egy zárkában, cellában fel-alásétálhat, s bizonyos dolgok számára is szabadon felkínált lehetőségeként vannak jelen. Például leguggolhat, ihat egy pohár vizet, olvashat, két lábon járva elmehet

vécére, stb... Ez utóbbit Hozleiter Fanny, magyar író nő nem teheti meg, ugyanis krónikus izomsorvadásban szenved, s betegsége miatt toloszékbe kényszerült. S este az ágyban nyugodtan megfordulni sem tud egyedül. Vagy ha például valaki béna, s mozgáskorlátozott fekvőbeteg, hozzá képest az akár félegészséges rab is sokkal szabadabb. Az embernek érdemes hálát adnia az életért, testi, lelki, szellemi egészségért, szabadságért, ugyanis ezek az imát mondó személy életére is hatással vannak.

Aki kockáztat, azt az Úr nem csapja be, és ha valaki csak egy apró lépést tesz is Jézus felé, felfedezi, hogy ő már tárt karokkal várja érkezését. Itt van a perc, hogy azt mondjuk Jézus Krisztusnak: „Uram, hagytam rászedni magam, ezerféleképpen menekültem szereteted elől, de most újra itt vagyok, hogy megújítsam szövetségemet veled. Szükségem van rád. Fogadj vissza újra, Uram, fogadj ismét megváltó karjaidba.” Milyen jó visszatérni hozzá, amikor eltévedtünk! Újra hangsúlyozom: Isten sohasem fárad bele a megbocsátásba – mi fáradunk bele abba, hogy kérjük az ő irgalmasságát. Aki arra hív minket, hogy „hetvenszer hétszer” (Mt 17,22) bocsássunk meg egymásnak, példát ad nekünk: hetvenszer hétszer megbocsát. Újra meg újra visszatér, hogy a vállára vegyen. Ezt a méltóságot, amellyel a végtelen és rendíthetetlen szeretet ajándékoz meg, senki nem veheti el tőlünk. Ő lehetővé teszi számunkra, azzal a gyöngédséggel, mely soha nem csal meg, és képes mindig visszaadni az örömet, hogy felemeljük a fejünket és újrakezdjük. Ne meneküljünk el Jézus feltámadása elől. Soha ne hagyjuk magunkat legyőzni, bármi történjék is. Semmi se lehessen nagyobb, mint az ő élete, mely mindig előrehajt bennünket! (Ferenc pápa Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdítása)

Vagyok, élek, felkelek...

Néha egészen furcsa dolgok történnek, amikre nem is találok magyarázatot. Váratlan pillanatokban történik valami, vagy szól hozzám valaki, esetleg kérdez olyat, amit azután nem tudok elfejtteni.

Legutóbb azt kérdezte valaki, mi az a hála?

Hirtelen akartam válaszolni, ám semmi nem jutott eszembe, ám azóta se hagy nyugodni a kérdés. Tényleg, mi az a hála? Mikor érezzük vagy kéne érezni, és mivel kapcsolatban?

Egyik nap jön a másik után, olyan egyhangú az egész, alig történik valami érdekes dolog, igaz, akkor felkapjuk a fejünket, rácsodálkozunk. Bele se gondolunk, mi miért történik, ettől olyan unalmasnak, lassúnak tűnik az egész élet.

Vagyok, élek, felkelek, mozgok, beszélek, eszem, iszom, csinálom valamit, lefekszem, alszom, egyik nap jön a másik után, ugyanazok az arcok, ugyanazok a hangok, ugyanaz a környezet, olyan, mintha nem is történne semmi, csak az idő múlik.

Nem hagy nyugodni a kérdés, mi is a hála? A fogalmat ismerem, az érzést is szeretném megismerni, bár az is lehet, ismerem is, csak nem gondoltam eddig bele, nem foglalkoztam vele. Igen! Valami eszembe jutott.

Amikor kórházba kerültem, mert azt hittem nagy baj történt velem, kiderült én vagyok a leg-egészségesebb az összes beteg közül. Az egyiknek hiányzott a jobb karja, mert valami leszakította egy figyelmetlenség miatt. Most tanulhat meg újra írni a bal kezével, és mindent azzal kell csinálnia. A másiktól kiderül, rosszindulatú daganata, vagyis rákja van, és már nem is lehet megmenteni. Szegény pokolian szenvedett a fájdalomtól. Az ablak melletti beteg elvesztette az egyik szemét, és a másik is megsérült. Én pedig ott feküdtem az addig komolynak gondolt bajommal, és hálát adtam sorsomnak, ezek nem velem történtek meg. Milyen iszonyatos lehet az ő helyzetük, én pedig nemsokára meggyógyulok, és megyek vissza a megszokott életembe, élhetek úgy, mint eddig. Igen, valami ilyesmi a hála érzése. Nem, tévedek, nem ilyesmi, hanem ez!

Kinek, minek köszönhetem, hogy nem velem történtek ezek a dolgok? Egyáltalán, az életem, annak alakulása kinek köszönhe-

tő? Na jó, csúnya dolgokat is tettem, ám az életemben sok jó is történt, és sok jó cselekedetem is volt, van. Igen, ha igazán őszinte akarok lenni magammal, minden rossz cselekedetemért én vagyok a felelős.

Ám mi van azokkal, ami jó dolgok történtek velem, illetve ami rossz dolgok nem történtek meg velem? Azokat nem én irányítottam, csak a jók megtörténtek vagy a rosszak elkerültek.

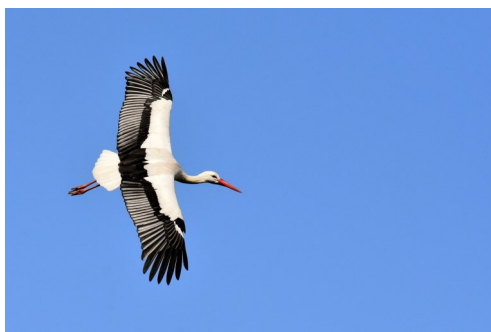
Na ezért lehetek hálás! A jóért, ami velem történt. Egy barát segítségéért, vagy... Isten gondviseléséért? Mert van Isten? Mert a barátot is Isten küldte mellém?

káté

Szeptemberi imaszándékunk

Segíts, Urunk legyőzni félelmeinket!

Azt mondom ezért nektek: Ne aggódjatok életek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök! Nem több az élet az eledelnél s a test a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket. Nem többet értek ti náluk? Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknyivel is, ha aggodalmaskodik? (Mt 6,25-27)

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécsestársaság
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály
2600 Vác, Migazzi Kristóf tér 1.
mecsesebp@gmail.com
mecsese.vaciegyhazmegye.hu